

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X., narozený X**
bytem X

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019 č. j. MHMP 706229/2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru živnostenského a občanskosprávního (dále jen „**žalovaný**“) ze dne 29. 4. 2019 č. j. MHMP 706229/2019 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo podle § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), částečně změněno prvostupňové rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019 č. j. UMCP3 070194/2019 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“) Úřadu městské části Praha 3, odboru občansko správního (dále jen „**správní orgán I. stupně**“).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

2. Žalobce byl shledán vinným přestupkem proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „**zákon o některých přestupcích**“), kterého se úmyslně dopustil 8. 4. 2018 v době okolo 20:50 hod. v Praze 3 na autobusové zastávce Flora ve směru Olšanské hřbitovy tím, že fyzicky napadl pana I. S., strčil ho oběma rukama do oblasti hrudníku, vůči jinému se tak dopustil hrubého jednání. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 20 000 Kč podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“).

II. Žalobní body

3. Žalobce namítal, že skutkový stav nebyl dostatečně důkazně podložený, listinné důkazy neříkají nic o tom, co a jak se na místě stalo, odkázal na článek na serveru novinky.cz: „Tvrzení proti tvrzení? Policista není něco víc, připomněl Ústavní soud“. Jediný nelistinný důkaz je tvrzení protistrany, zde odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 520/16, ze dne 22. 6. 2016. V situaci „tvrzení proti tvrzení“ jsou obecné soudy povinny důkladně posuzovat věrohodnost jednotlivých proti sobě stojících výpovědí a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení těchto výpovědí a vyvozování skutkových závěrů, a to za přísného respektování principu presumpce neviny. Uvedená povinnost obecných soudů je pak ještě zvýrazněna v případech, kdy taková svědecká výpověď či svědecké výpovědi, stojící proti výpovědi obviněného, představují jediný přímý důkaz, z něž má být prokázána vina obviněného. S ohledem na princip presumpce neviny i právo na spravedlivý proces pak rozhodně nelze akceptovat shledání viny obviněného za situace, kdy jediným přímým důkazem proti němu je výpověď svědka. Konečně manželka není dle rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 2861/2011 ze dne 31. 8. 2012 brána jako důvěryhodný svědek, „protože jako manželka má zcela pochopitelný zájem na výsledku tohoto sporu“.
4. Z principu presumpce neviny plyne pravidlo *in dubio pro reo*, dle kterého platí, že není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného (např. nález sp. zn. I. ÚS 429/03 ze dne 4. 12. 2003, nález sp. zn. I. ÚS 910/07 ze dne 23. 9. 2008, nález sp. zn. I. ÚS 3094/08 ze dne 29. 4. 2009). Ani vysoký stupeň podezření sám o sobě není sto vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok. Vina musí být prokázána mimo pochybnost.
5. Žalobce dále namítal nezajištění kamerových záznamů. Je povinností správních orgánů sbírat důkazy též ve prospěch obviněného. Ze spisu je jasné, že prvostupňový správní orgán neprojevil zájem o zajištění kamerových záznamů. Na místě se nacházejí městské kamerové systémy MHMP a TSK a.s., žalobce poukázal na webové stránky <https://www.mvcr.cz> a tam publikovaný článek „Kamerové sledování veřejných prostranství a institucí“. Správní orgán neměl předpokládat, že orgán policie existenci kamerových záznamů prověřoval, správní orgán byl povinen si to ověřit, neboť správní orgán je povinen i bez návrhu stran objasňovat stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch obviněných. Žalobce v mnoha dalších správních řízeních dostal za pravdu díky kamerovým záznamům.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

6. Žalobce dále namítal nepřiměřenou výši sankce ve srovnání se sankcí jemu uloženou v řízení sp. zn. S-MHMP 1937486/2018, č. j. MHMP 2097283/2018 a sp. zn: S-MHMP 1433711/2018, č. j. MHMP 1568236/2018. Žalovaná též přihlédla k přestupkům 5 až 11 let starých, což je nezákonné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55, č. 1684/2008 Sb.NSS.). Správní orgán je při rozhodování o výši sankce za přestupek povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva zahlazení odsouzení. Dále žalobce namítal rozpor s využitím výpisu/opisu přestupků při určení sankce, když dle závěru MHMP M. P. záznam o přestupku domluvou není na škodu.
7. Žalobce navrhl zrušení rozhodnutí či zrušení a vrácení k novému projednání bez těchto procesních chyb a nedostatku důkazů.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobní námitky se shodují s odvolacími námitkami, které byly vypořádány v napadeném rozhodnutí.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Žalobce namítal, že skutkový stav nebyl dostatečně důkazně podložený. Poukazoval-li žalobce na skutečnost, že výpověď policisty nemá větší důkazní sílu, že správních rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány vycházely z výpovědi svědků, tj. poškozeného a jeho manželky. Úřední záznam byl hodnocen jako důkaz podpůrný, v úředním záznamu není výpověď policistů, tito pouze sepsali informace osob přítomných incidentu, nevypovídali pak ani při jednání správního orgánu. Soud tedy neshledal, že bylo postupováno v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 520/16, neboť v projednávání případu nebyly favorizovány výpovědi policistů před výpovědí žalobce.
11. Z principu presumpce neviny i práva na spravedlivý proces, potažmo zásady in dubio pro reo rozhodně nevyplývá, že nelze akceptovat shledání viny obviněného za situace, kdy jediným přímým důkazem jsou výpovědi svědků. Žalobce dále odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2861/2011 ze dne 31. 8. 2012, který interpretoval tak, že manželka nemůže být brána jako důvěryhodný svědek. Tento závěr z citovaného rozhodnutí učinit nelze, naopak, Nejvyšší soud tento citovaný závěr odvolacího soudu odmítl jako nedostatečně odůvodněný, podstatou odkazovaného rozsudku jsou nároky na hodnocení důkazů soudem, zejména svědeckých výpovědí. Podle tohoto rozhodnutí při důkazu výpovědi svědka musí soud vyhodnotit

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

věrohodnost výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, k okolnostem, jež provázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování při výslechu (přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky apod.) a k poznatkům, získaným na základě hodnocení jiných důkazů (do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popřípadě zda se vzájemně doplňují); celkové posouzení uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. května 2010, sp. zn. 33 Cdo 1480/2008).

12. Podle § 50 odst. 1 správního řádu „[p]odklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.“ Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů „užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.“
13. Podle § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Judikatura Nejvyššího správního soudu však připouští užití úředního záznamu o podání vysvětlení jako tzv. jiného podkladu pro rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu (viz rozsudek 6 As 112/2016-32; 6 As 73/2016-40; 1 Azs 81/2016), a to např. za účelem porovnání, zda se od něj výpovědi svědků významněji neodchylují, což by snížilo jejich věrohodnost. Zákon ani judikatura nadto nevylučují použití jakéhokoli úředního záznamu jako důkazního prostředku, nýbrž pouze úředního záznamu o podání vysvětlení.
14. V posuzovaném případě správní orgán prvního stupně učinil závěr o vině žalobce především ze svědecké výpovědi poškozeného a jeho manželky, kdy žalobce byl při ústním jednání přítomen, měl možnost též klást světům doplňující dotazy, úřední záznam ze dne 8. 4. 2018 použil k vyhodnocení věrohodnosti výpovědi žalobce, což je v souladu s citovanou judikaturou.
15. K návrhu provést důkaz kamerovým záznamem, správní orgány uvedly, že s ohledem na časový odstup již toto není možné, zároveň skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Žalobce tento důkaz navrhl dne 10. 10. 2018 při ústním jednání (přestupek spáchán dne 8. 4. 2018). Kamerové záznamy se s ohledem na znění zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, který byl v tu dobu účinný, uchovávají jen po nezbytně nutnou dobu. Podle článku Ministerstva vnitra (Kamerové sledování veřejných prostranství a institucí), na který sám žalobce odkazoval, to bylo 30 dnů. Je tedy zřejmé, že již v době zahájení přestupkového řízení dne 3. 9. 2018 kamerové záznamy k dispozici s velkou pravděpodobností nebyly. Správní orgán je dle § 50 odst. 3, věty druhé správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost. Zároveň dle § 3 správního řádu je úkolem správního orgánu zjistit stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Klíčové pro přezkum rozhodnutí o přestupku je posoudit, zda si

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, z níž lze po jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil, a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS).

16. Žalovaný správně dospěl k závěru, že provedení dalších důkazů nebylo potřebné, neboť skutkový stav byl zjištěn dostatečně a nevznikly žádné důvodné pochybnosti o správnosti těchto zjištění. Správní orgány velmi podrobně popsaly, jak provedené důkazy hodnotily a jaké z nich učinily závěry. Detailně bylo rozebráno, proč správní orgány uvěřily výpovědi obou svědků, naopak proč shledaly rozpory ve výpovědi žalobce. Prvostupňový orgán správně hodnotil, že svědci neměli žádnou motivaci nemluvit pravdu, s žalobcem se dříve neznali, nenárokovali žádnou škodu, o způsob vyřízení se nijak nezajímali. Jejich výpovědi byly podrobné, vzájemně spolu korespondovaly. Nelze přehlédnout, že přivolání zdravotníci vyhodnotili stav poškozeného bezprostředně po incidentu jako vyžadující lékařské ošetření. Lze přisvědčit správnímu orgánu i v tom, že svědky popsané chování zapadá do vzorce chování žalobce, kdy žalobce opakovaně pod banálními záminkami napadá slovně i fyzicky neznámé lidi, s cílem jejich „výchovy“. Žalobce sám poukazoval na další řízení ve své věci, a to rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2018 č. j. MHMP 1568236/2018, kdy napadl 14. 12. 2017 řidiče autobusu kvůli tomu, že dostatečně neosvětlil interiér autobusu, za což byla žalobci uložena pokuta 10 000 Kč (žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zdejší soudem zamítnuta rozsudkem č. j. 4 A 110/2018-49 ze dne 30. 4. 2021). Žalobce dále v žalobě poukazoval na další rozhodnutí ve své věci, a to rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2018 č. j. MHMP 2097283/2018, kdy dne 4. 1. 2018 nastříkal zaměstnanci VFN v Praze do obličeje slzotvorný prostředek poté, co již opouštěl místo konfliktu kvůli mobilnímu telefonu, tedy bezdůvodně a neočekávaně, za což byla žalobci uložena pokuta 1 000 Kč (žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zdejší soudem zamítnuta rozsudkem č. j. 2 A 11/2019-42 ze dne 27. 2. 2020). Z údajů o přestupcích žalobce lze dovodit, že v srpnu 2013 natáčel ženu a vulgárně se vyjadřoval, za což mu byla uložena pokuta 4 000 Kč, projednávané věci podobný incident kvůli nedopalku cigarety se odehrál v lednu 2014, v únoru 2014 nakopl psa z důvodu, že se nacházel příliš blízko pošty, za tato dvě jednání mu byla uložena pokuta 7 500 Kč, další dva přestupky spáchal 24. 3. a 25. 3. 2016 kdy fyzicky napadl dvě osoby, v druhém případě z důvodu, že pán chtěl nastoupit do tramvaje se psem, za tato jednání mu byla uložena pokuta 15 000 Kč.
17. Soud má za to, že v řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil právě žalobce (podpůrně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
18. Odkazy žalobce, že v jiných řízeních dostal za pravdu díky kamerovému záznamu, pak s touto věcí nesouvisí. Soud nezpochybňuje, že v některých případech mohou být

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

kamerové záznamy vhodné a užitečné jako jeden z důkazních prostředků, záleží však vždy na okolnostech konkrétního případu.

19. Konečně správní orgán není povinen provést každý důkaz, který mu účastník řízení navrhne. Neprovedení navrhovaného důkazu je však správní orgán povinen odpovídajícím způsobem odůvodnit (srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, či usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05). Též judikatura Evropského soudu pro lidská práva uvádí, že není povinností soudu (respektive správního orgánu) bezpodmínečně připustit důkazní návrhy obviněného (viz rozsudek ze dne 22. 4. 1992, č. 12351/86, Vidal proti Belgii, bod 33). Správní orgány neprovedly důkaz kamerovými záznamy, tento postup zdůvodnily, soud v této otázce neshledal pochybení.
20. Žalobce dále namítal nepřiměřenou výši sankce ve srovnání se sankcí č. j. MHMP 2097283/2018 a č. j. MHMP 1568236/2018.
21. Podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona o některých přestupcích *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání.*
22. Podle § 7 odst. 5 písm. b) zákona o některých přestupcích *je-li přestupek podle odstavců 1 až 3 spáchán opakovaně po nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku podle stejného odstavce, uloží se pokuta do 30 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. b) nebo c), odstavce 2 písm. b) nebo odstavce 3.*
23. Podle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky *při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména a) k povaze a závažnosti přestupku, c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku.*
24. Prvostupňový orgán výši pokuty (původně ve výměře 30 000 Kč) odůvodnil tak, že bylo přihlédnuto zejména k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžující okolnosti a k osobě obviněného. Obviněný svými hrubými projevy narušil zákonem chráněný zájem na nerušeném občanském soužití, individuálně ve vztahu k náhodně vybrané osobě - postiženému I. S. Hrubě jednal ze zcela bagatelní příčiny vůči neznámému člověku, o němž se domníval, že kouří na místě, kde je to zakázáno, ačkoli jeho samotného ani jiné osoby se kouření nemohlo žádným způsobem dotýkat (obviněný postával na protější zastávce a v okolí postiženého se jiné osoby nenacházely). Takové jednání je vždy společensky škodlivější o to víc, že vedle zákonem chráněného zájmu na nerušeném občanském soužití porušil též zákonem chráněný zájem na ochraně veřejného pořádku, neboť, jak již bylo uvedeno, fyzicky napadl jiného na místě veřejnosti přístupném. Svým hrubým jednáním vyvolal silnou nevolnost nejen u postiženého, ale též u manželky postiženého, kterou opakovaně zahrnoval vulgaritami. I způsobený následek proto správní orgán posuzoval jako skutečnost zvyšující závažnost přestupku. Pohnutka obviněného, kterému se nelíbilo, že postižený kouřil cigaretu, obviněného nijak neomlouvá. Jak již bylo obviněnému prostřednictvím rozhodovací činnosti správního orgánu opakovaně vysvětleno, obviněnému nebyla svěřena jakákoli pravomoc k tomu, aby vůči svému okolí používal jakýkoli nátlak v

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

případě, když se domnívá, že se lidé v jeho okolí dopouští přestupků. Přítěžující okolnost byla shledána jediná, a sice opakované spáchání přestupku. K osobě obviněného je správnímu orgánu z vlastní úřední činnosti známo, že jde o osobu, která bezdůvodně vyvolává konflikty s lidmi ve svém okolí, které verbálně i fyzicky napadá, za což byl opakovaně potrestán v přestupkovém řízení. Projednávaného přestupku se obviněný dopustil obdobným způsobem provedení jako v předchozích věcech projednávaných správním orgánem, když např. v roce 2014 byl postižen za přestupek, při kterém rovněž na zastávce MHD po předchozí slovní rozepři kvůli odhozenému cigaretovému nedopalku přistoupil do těsné blízkosti k postiženému a vyhrožoval mu, že si ten nedopalek zvedne, úmyslně do postiženého blíže nezjištěným způsobem strčil, přičemž v důsledku odstrčení postižený spadnul na zem a narazil si pravé koleno (vedeno pod zn. zn. 2014/040,150/Su). Polehčující okolnost správní orgán neshledal žádnou. Obviněný svou vinu žádným způsobem nereflektoval, naopak ještě při ústním jednání se o postiženém a jeho manželce vyjadřoval dosti neurvalým způsobem. Správní orgán tak po důsledném zvážení uvedených kritérií dospěl k závěru, že jelikož ani doposud ukládané zvyšující se pokuty neodradily obviněného od fyzických útoků vůči jiným osobám, je nutno v rámci přestupkového práva přistoupit k trestům nejprísnějším.

25. Žalovaný pak pokutu snížil na 20 000 Kč s tím, že se rozhodl zmírnit tvrdost správního orgánu prvního stupně. Deliktní minulost vypovídá mimo jiné o vztahu k dodržování právních předpisů a tedy i o „náchylnosti“ žalobce k páčání dalších společensky škodlivých protiprávních činů. U takové osoby pak stojí za zvážení přísnější sankce, když se dosavadní sankce ukazují jako málo odstrašující. Odvolací správní orgán však považoval ke splnění účelu správního trestu za dostačující uložení pokuty v nižší výši. V ostatních kritériích pro uložení pokuty žalovaný odkázal na prvostupňové rozhodnutí. Z osobních materiálů obviněného bylo zjištěno, že nemá žádný záznam v evidenci rejstříku trestů, v opisu z evidence přestupků ze dne 30. 8. 2018 má jeden záznam o přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 2 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za který byl sankcionován Úřadem městské části Praha 11 napomenutím. Rozhodnutí o tomto přestupku nabylo právní moci 8. 11. 2017. Dále žalovaný k odůvodnění výše pokuty uvedl, že odráží smysl správního trestání a plní svůj preventivně výchovný účel. Při určení výše pokuty bylo přihlédnuto zejména k deliktní minulosti obviněného, tedy k tomu, že přestupky páčá opakovaně, přičemž poslední pravomocná pokuta, uložená před skutkem spáchaným 8. 4. 2018, činila 15 000 Kč (spis č. j. OOS/R/032430/2016/Su-0263). Konstantnímu názoru správního orgánu, že k předchozí deliktní činnosti obviněného lze přihlížet, přisvědčuje i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. června 2017, č. j. 1 A 100/2016.
26. Správní orgány výši pokuty zcela pregnantně odůvodnily, bylo vysvětleno, proč byla uložena pokuta v horní polovině zákonné sazby, na odůvodnění správních orgánů lze odkázat.
27. Soud shledl toliko nepřesnost u odůvodnění prvostupňového orgánu, kdy bylo uvedeno, že přítěžující okolnost byla shledána jediná, a sice opakované spáchání přestupku. V projednávaném případě je opakovanost již důvodem pro použití vyšší sazby pokuty (§ 7 odst. 5 písm. b) zákona o některých přestupcích), zároveň je však

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

z kontextu prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že přestupky spáchané v minulosti správní orgán použil k hodnocení obviněného jako osoby, která bezdůvodně vyvolává konflikty s lidmi ve svém okolí, které verbálně i fyzicky napadá, za což byl opakovaně potrestán v přestupkovém řízení, v projednávaném případě nebyla porušena zásada zákazu dvojího přičítání. Odlišení přestupkové minulosti žalobce z hlediska naplnění podmínek pro použití vyšší sazby pokuty a ostatní přestupkové minulosti pak podrobně a správně rozvedl žalovaný.

28. Ke srovnání s pokutou ve výši 10 000 Kč, která byla žalobci uložena za napadení řidiče autobusu dne 14. 12. 2017 (rozhodnutí ze dne 15. 10. 2018 č. j. MHMP 1568236/2018), a pokutou ve výši 1 000 Kč která byla uložena za napadení zaměstnance VFN v Praze nastříkáním do obličeje slzotvorného prostředku dne 4. 1. 2018 (rozhodnutí ze dne 20. 12. 2018 č. j. MHMP 2097283/2018) soud konstatuje, že výši sankce správní orgán stanoví s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem každého případu. Je přitom zjevné, že odkazované případy spočívaly v jiném jednání, za odlišných okolností, případy spojuje toliko naplnění stejné skutkové podstaty přestupku. V případě, kdy byla ukládána pokuta 1 000 Kč, je též podstatné, že sankce byla uložena podle jiného ustanovení [podle § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích, nikoli podle § 7 odst. 5 písm. b) téhož zákona jako v projednávaném případě], když v odkazovaném případě správní orgán neshledal naplnění skutkové podstaty spáchání přestupku proti občanskému soužití „opakovaně“. Námitku nepřiměřené výše pokuty soud neshledal důvodnou, správní orgány výši pokuty logicky a přesvědčivě zdůvodnily.
29. Žalobce namítal, že žalovaná též přihlédla k přestupkům 5 -11 let starých, což je nezákonné. Žalobce požadoval analogického využití institutu zahlazení odsouzení. Soud nepřisvědčil ani této námitce, když správní orgány přihlédly toliko k přestupkům v období předcházejících pěti let, a to v rámci hodnocení osobnosti žalobce. Ani ze spisového materiálu není zřejmé, že by obsahoval jakékoli podklady k přestupkům 11 let starým. Pro využití institutu zahlazení, kterého se v obecné rovině žalobce domáhal, soud uvádí, že žalovaný jednak zcela jasně vyložil (a správně), v čem spatřuje skutečnost, že žalobce spáchal tento typ přestupku „opakovaně“. K rozlišení spáchání skutku a odsouzení za něj existuje ustálená trestněprávní judikatura, u níž je možné se přiměřeně inspirovat. Již stanovisko kolegia Nejvyššího soudu ze dne 4. 4. 1974, sp. zn. Tpjf 28/73, publ. pod č. 10/1974 Sb. rozh. tr. vyslovovalo potřebu striktního odlišení spáchání činu a odsouzení za něj, Nejvyšší soud došel k závěru, že v některých ohledech je třeba přihlížet i ke skutkům, za něž byl obviněný odsouzen a toto odsouzení bylo již zahlazeno, typicky jde právě o zkoumání osobnosti obviněného. Dále judikoval Nejvyšší soud potřebu striktního rozlišování mezi spácháním trestného činu a odsouzením za něj ve vztahu ke kvalifikačnímu znaku „opětovně“, když opětovné spáchání bylo shledáno i stran trestného činu, za nějž byl obviněný odsouzen, přestože toto odsouzení již bylo zahlazeno (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2011, sp. zn.: 6 Tdo 84/2011, publ. pod č. 58/2011 Sb. rozh. tr.). Z dalších záznamů žalobce dovedl žalovaný sklony žalobce k porušování pravidel. Správní orgány konstatovaly, že žalobce je osobou vyvolávající bezdůvodně konflikty ve svém okolí. Tato skutečnost byla jádrem hodnocení, odkaz na dříve spáchané přestupky uvedly správní orgány pouze pro ilustraci. Též podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec, ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49 správním orgánům nic

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlížely při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla, případně jakým způsobem.

30. Soudu konečně není zcela zřejmé, co žalobce měl na mysli, pokud namítal rozpor s využitím výpisu/opisu přestupků při určení sankce, když uváděl, že dle závěru MHMP M. P. záznam o přestupku domluvou není na škodu, odkazoval přitom na řízení sp. zn. S-MHMP 193 7486/2018 a sp. zn. S-MHMP 1433711/2018. K tomuto soud jen obecně uvádí, že domluva je neformálním vyřízením přestupku, není vydáváno rozhodnutí, nevyslovuje se vina a nezapisuje se do evidence přestupků. Soud má za to, že žalobce měl spíše na mysli uložení napomenutí (v řízení před Úřadem městské části Praha 11, č. j. RP0713), což je jeden z druhů správních trestů (§ 35 zákona o odpovědnosti za přestupky), v takovém případě je vydáváno rozhodnutí (postačuje i ústní formou), je vyslovena vina, k spáchání takového přestupku pak lze přihlídnout, zapisuje se též do evidence přestupků, námitka tak není důvodná. Pokud snad byl namítán nesprávný posup při odůvodnění výše pokuty v řízeních sp. zn. S-MHMP 193 7486/2018 a sp. zn. S-MHMP 1433711/2018 zaměstnankyní žalovaného M. P., tato námitka se netýká projednávaného případu a již z tohoto důvodu nemůže být úspěšná.

V. Závěr

31. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
32. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. října 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.